

בְּדָזָה • עֶשְׂאן הֵיֵק • Because עומר מסינגר

אוצר: אבשלום סולימן
30.5-11.7.2020

לאה, אמו של הצלם עומר מסינגר, מתנדנדת בין שמיים וארץ, ראשה נתון במטפחת צהובה והיא מביטה אל המצלמה. על השאלה הקיומית הכואבת שבנה מציב בפניה – "מה את?" - היא עונה במבט שואל. הרגע הזה, והדיאלוג העדין שהוא מוליד, מחזיק את לב הפרויקט המתמשך של מסינגר בשנים האחרונות. עניינו המרכזי - מתן צורה לשאלות הנוגעות לחיים ולזהות. מסינגר נותן לאמו הוראות, מזכיר לה לשמור על תנועת הנדנוד העדינה, ומעמת אותה עם חידת הָזָן הזו, שאינה חידה כלל-וכלל אלא אתגר – האתגר של מתן צורה ומושג לחיים שלא נחיו עוד עד תום. דימוי יחיד זה, של האם המתנדנדת בין חיים למה-שאחרי-החיים הופך את עבודת הוידאו "ציפורים" מ-2018 לרגע בעל תהודה קיומית. מסינגר מזמין את אמו החולה להגיע לתובנות עמוקות הנוגעות לחייה ולאופן בו חייתה אותם. הוא מוליך אותה בעדינות כמו שהורה מוליך ילד העושה את צעדיו הראשונים בדרכו לתודעה עצמאית. היפוך התפקידים הזה, אם נעצור לחוש אותו לעומקו, ישבור את ליבנו. היכולת ליילד רגעי תודעה-עצמית נקיים וחשופים כאלה מאפיינת, לטעמי, את כל מה שמסינגר עושה, והם נובעים מיכולתו כצלם למצוא את הדימוי הנכון לאדם או למצב המצולם, וליכולתו לכרוך יחד חמלה וישירות, רכות ומבט כואב, לעתים אף מכאיב, במציאות.

"ציפורים" היא עבודה אחת ממכלול של תצלומי סטילס עבודת וידאו ופסלים שמסינגר יצר בשלוש השנים האחרונות, מאז שהחל ללוות שוב את אמו במסע ההתמודדות שלה עם הסרטן שחזר לקנן בגופה. זו לא היתה הפעם הראשונה. בסדרות תצלומים קודמות שלו העמיד את סבתו להצטלם על אותה מדשאה בבית במושב בו גדל, וצילם אותה ואת אמו בסדרה של עבודות מבוטאות שמרכיבין – החיים עצמם. עם תחילת תהליך ההתמודדות-ליווי המחודש הזה החליט לספר למצלמה ולנו מעשייה במהלכה נמצא במקרה בית האם אתר קבורה של גולגלות. הוידאו שנתן לתערוכה את שמה "בְּדָזָה" ('בעד-זה', 'בגלל-זה') (2018-20), מתעתע בנו תוך כדי שהוא מספר את הסיפור. זהותם המפורשת של בעלי החיים הפלאיים ששרידהם נחפרו, לכאורה, מן האדמה לא נחשפת ולו פעם אחת. אנחנו, הצופים, נותרים לחבר את גולגלות הסוס ואת הקרניים המוזרות המוצבות לידם, ולהבין בעצמנו. חד-קרן הוא כאן מטאפורה או משל לחיפוש של האמן אחר מרכיבי זהותו שלו. כבן שגדל מוקף באמו וסבתו והרחק מאביו, וכמי שהיה צריך למצוא בעצמו את דרכו חזרה אל האב, מסינגר חוזר בדרך עקיפה לשאלת המקור, ה-'מה היה לפני ש...'. הוא יוצר לעצמו בעצמו תמונות (דימויים) שיסבירו באופן כלשהו את שאלת זהותו שלו. את התצלומים "החזקה" ו"בשורה"

המקדימים בתערוכה את הוידאו ניתן לראות כדיפטיך שראשיתו הכרזה על לידה-שהיתה, ואחריתו מעין פייאטה (גולגולת הסוס שנחפרה מן האדמה) המקדימה את מציאות המוות שבוא יבוא.

עבודת האָבְּל שמסינגר עושה יחד עם האם נוכח מותה המתקרב, נמשכת בתצלומים ופעולות פיסוליות שעשה בבית הריק שהשאירה לאחר הסתלקותה. בתצלומים "הניה ומקס" ו"אורקסטרה" הוא עוטף את הבית הריק בסדינים ובכסות הישנים של המשפחה, במעין החצנה של מנהג האבלות של כיסוי המראות. כשמביטים החוצה דרך החלונות שכוסו בסדינים ובצפיות הם נדמים לויטראז'ים העשויים זכרונות ילדות. כיצד מראים 'מסירות'? איך נותנים צורה ל'חמלה', ל'השלמה', ל-'געגוע'? האמן אמון על מתן צורה לפיסת חיים מסוימת. הוא או היא צרים צורה למה שברגיל הוא חסר צורה מוגדרת, כיאוטי, מבלבל או מתסכל ונטול משמעות. בעדזה, כמכלול, היא נסיון לתת צורה למה שאין לו תשובה חד-משמעית או פשר. פרידה מסמנת את ראשיתו ואת אחריתו של חיפוש אישי זה אחר זהות. אבשלום סולימן

התערוכה מוקדשת ללאה מסינגר לוי ולמיכאל מסינגר, שנפטר במהלך ההכנות לפתיחתה.

<https://www.omermesinger.com>

פרטי העבודות, מימין לשמאל :

1. **Annunciation (בשורה)**, 2017. הזרקת דיו על נייר ארכיבי, 80X105 ס"מ
2. **החזקה**, 2017. הזרקת דיו על נייר ארכיבי, 80X105 ס"מ
3. **בְּדָזָה**, 2017-20. וידאו, 4:58 שני'
4. **אורקסטרה**, 2018. הזרקת דיו על נייר ארכיבי, 70X50 ס"מ
5. **הניו ומקס**, 2018. הזרקת דיו על נייר ארכיבי, 70X50 ס"מ
6. **ציפורים**, 2018. וידאו, 4:56 שני'
7. **פְּנִים (חדר שינה חשור)**, 2018. הדפסה צילומית על קופסאת אור, 40X30 ס"מ
8. **חוץ**, (סלון קומוראן), 2018. הדפסה צילומית על קופסאת אור, 40X30 ס"מ
9. **חרדל**, 2018. הדפסה צילומית על קופסאת אור, 40X30 ס"מ
10. **פולארויד**, 2018. 22X22 ס"מ